

Sygn. akt II Cz 201/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

Sędziowie: SO Jerzy Dydo

SO Agnieszka Terpiłowska

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2017 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużnika G. M. na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku Z. O. w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) sygn. akt Km 2773/13

na skutek zażalenia dłużnika na pkt. I postanowienia Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 1 grudnia 2016 r., sygn. akt I Co 1397/16

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

(...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 1 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. oddalił skargę;

II. na podstawie art. 759 § 2 k.p.c. uchylił pkt 2 i 4 postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku Z. O. z dnia 3 sierpnia 2016 r. w przedmiocie umorzenia postępowania i ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego wydane w sprawie o sygn.. akt Km 2773/13;

III. nakazał Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku Z. O. ponowne wydanie postanowienia o ustaleniu kosztów egzekucyjnych bez uwzględnienia podatku VAT od ustalonej opłaty stosunkowej.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd I instancji wskazał, że wbrew twierdzeniom dłużnika brak jest ustawowych przesłanek do umorzenia postępowania egzekucyjnego w trybie art. 825 pkt 2 k.p.c. Na podstawie analizy akt egzekucyjnych Km 2773/13 Sąd ustalił, że wierzyciel pismem z dnia 25 lipca 2016 r. wniósł o umorzenie postępowania wobec przedawnienia należności dłużnika, zaś postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2016 r. Komornik umorzył postępowanie i orzekł o kosztach obciążając nimi w całości dłużnika. Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie brak jest podstaw do umorzenia postępowania w innym trybie niż na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. Przesłanką umorzenia postępowania w sposób, jaki wnioskuje dłużnik jest wykazanie, że sąd uchylił natychmiastową wykonalność tytułu lub wstrzymał jego wykonanie. Na gruncie rozpatrywanej sprawy tytuł wykonawczy stanowiący podstawę wszczęcia postępowania egzekucyjnego nie został pozbawiony wykonalności, jak również sąd nie wstrzymał jego wykonania, natomiast sam wierzyciel wnioskował o zakończenie prowadzonego postępowania. Powoływany przez dłużnika przepis art. 45 § 3 k.p.c. nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie, gdyż odnosi się on do kar i środków karnych orzeczonych w postępowaniu karnym, zaś sprawa egzekucyjna Km 2773/13 została wszczęta o tytuł administracyjny

wydany przez (...). Jednocześnie Sąd uznał, że istnieją podstawy do podjęcia czynności w trybie art. 759 § 2 k.p.c. z uwagi na bezpodstawne doliczenie przez organ egzekucyjny podatku VAT do opłaty stosunkowej. Sąd wskazał nadto, że z lakonicznego uzasadnienia postanowienia z dnia 3 sierpnia 2016r. wydanego przez organ egzekucyjny w sprawie Km 2773/13 nie wynika, w jaki sposób i od jakiej konkretnie kwoty ustalono wysokość opłaty stosunkowej na 340,86 zł. Wobec powyższego, rzeczą Komornika będzie szczegółowe wskazanie podstawy jej naliczenia przy okazji ponownego ustalenia kosztów.

Zażalenie na powyższe postanowienie zawarte w pkt. I złożył dłużnik wnosząc o jego uchylenie i zmianę jak w żądaniu skargi. W uzasadnieniu zażalenia Skarżący wskazał, że roszczenie nie uległo przedawnieniu w rozumieniu przepisów k.p.c., co w świetle wniosku wierzyciela dawałoby podstawę do naliczenia kosztów egzekucyjnych w wysokości kwoty 1/10 przeciętnego wynagrodzenia, na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Powołany przez skarżącego art. 45 § 3 kodeksu wykroczeń wyraźnie mówi, iż orzeczona kara bądź środek karny nie podlega wykonaniu. Zatem – zdaniem skarżącego – tą okoliczność należy przenieść na grunt przepisów k.p.c. wyłącznie w kontekście art. 825 pkt 2 k.p.c. tj., iż orzeczenie, na którym oparto klauzulę wykonalności zostało uchylone lub utraciło moc. W takich zaś okolicznościach przepisy nie pozwalają na naliczanie opłaty stosunkowej jak powyżej. Ponadto dłużnik zaznaczył, że wszczęcie egzekucji drogą administracyjną jest wyłącznie drogą dochodzenia roszczenia w sprawie o egzekucję środka karnego zasądzonego w postępowaniu o wykroczenie. Wniosek wierzyciela o umorzenie jest tylko konsekwencją faktu, iż orzeczenie nie nadaje się do wykonania. Identyczny wniosek mógł złożyć Skarżący – dłużnik, zatem w tym przypadku podstawy prawnej nie można uzależniać od strony składającej wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Kolejno argument o tym, iż art. 45 § 3 k.p.c. odnosi się do postępowania karnego, jest dla skarżącego kompletnie niezrozumiały gdyż nie istnieje art. 45 § 3 k.p.c., zaś przedmiotem egzekucji nie było nic, co mogłoby zostać powiązane z postępowaniem karnym.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Przyczyny umorzenia postępowania egzekucyjnego są ściśle określone przepisami zawartymi w części trzeciej, tytule I, dziale IV kodeksu postępowania cywilnego. Zgodnie z zawartymi tam uregulowaniami postępowanie egzekucyjne umarza się z mocy samego prawa jeżeli wierzyciel w ciągu roku nie dokonał czynności potrzebnej do dalszego prowadzenia postępowania lub nie zażądał podjęcia zawieszzonego postępowania (art. 823 k.p.c.). Z urzędu jeżeli okaże się, że egzekucja nie należy do organów sądowych, jeżeli wierzyciel lub dłużnik nie ma zdolności sądowej albo gdy egzekucja ze względu na jej przedmiot lub na osobę dłużnika jest niedopuszczalna, jeżeli jest oczywiste, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych (art. 824 k.p.c.). Na wniosek jeżeli tego zażąda wierzyciel, jednakże w sprawach, w których egzekucję wszczęto z urzędu lub na żądanie uprawnionego organu, wniosek wierzyciela o umorzenie postępowania wymaga zgody sądu lub uprawnionego organu, który zażądał wszczęcia egzekucji, jeżeli prawomocnym orzeczeniem tytuł wykonawczy został pozbawiony wykonalności albo orzeczenie, na którym oparto klauzulę wykonalności zostało uchylone lub utraciło moc, jeżeli egzekucję skierowano przeciwko osobie, która według klauzuli wykonalności nie jest dłużnikiem i która sprzeciwiła się prowadzeniu egzekucji, albo jeżeli prowadzenie egzekucji pozostaje z innych powodów w oczywistej sprzeczności z treścią tytułu wykonawczego, jeżeli wierzyciel jest w posiadaniu zastawu zabezpieczającego pełne zaspokojenie egzekwowanego roszczenia, chyba że egzekucja skierowana jest do przedmiotu zastawu (art. 825 k.p.c.).

Analiza akt komorniczych wykazała, że pismem z dnia 25 lipca 2016 r. wierzyciel wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego, co w konsekwencji było powodem wydania przez Komornika Sądowego zaskarżonego postanowienia z dnia 3 sierpnia 2016 r. Wbrew twierdzeniom Skarżącego w w/w postanowieniu Komornik podał prawidłową podstawę rozstrzygnięcia. Podstawą umorzenia zatem, pozostawał wniosek wierzyciela a nie inne podstawy, na które pośrednio powołuje się Skarżący. Powoływany przez Skarżącego przepis art. 45 § 3 kodeksu wykroczeń, jak słusznie wskazał Sąd I instancji, nie ma zastosowania w niniejszej sprawie gdyż odnosi się do kar i środków karnych orzeczonych w postępowaniu karnym, które jest odrębnym postępowaniem od postępowania cywilnego w szczególności mając na względzie odmienny przedmiot tych postępowań.

Na marginesie należy zauważyć, iż wskazany w uzasadnieniu Sądu I instancji przepis art. 45 § 3 k.p.c. jest oczywistą omyłką pisarską Sądu albowiem Sąd Rejonowy odnosił się do powołanego przez dłużnika art. 45 § 3 kw.

Mając powyższe na uwadze, skoro zarzuty skarżącego w żaden sposób nie podważyły trafności rozstrzygnięcia Sądu I instancji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 i art. 13 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako bezzasadne.

(...)